

Varaždin, 11. 11. 2012.

1Iv 1,1-4

Drage sestre!

Pred mjesec dana Sveti Otac otvorio je **Godinu vjere**. Za ova naša mjesečna razmatranja nadahnuće i poticaj imamo u Apostolskom pismu **PORTA FIDEI -VRATA VJERE** kojim je papa Benedikt XVI najavio proglašenje **Godine vjere**. Prošli put zadržali smo se na prvih pet brojeva Apostolskog pisma. U šestom broju Sveti Otac veli:

„Obnova Crkve postiže se također svjedočanstvom koje svojim životom daju vjernici. Vjernici su samim svojim životom pozvani oko sebe širiti svjetlo Riječi istine koju nam je Gospodin Isus ostavio“ /PF 6/.

Kakvo svjedočanstvo ja dajem braći i sestrama koje dobri Bog svakodnevno stavlja na moju životnu stazu? Kakvo su nam svjedočanstvo ostavili SVI SVETI čiji smo blagdan nedugo slavili? Ne označuju li nam oni put kojim moramo proći kako bismo došli u nebo. Današnji čovjek naime ne želi nešto samo shvatiti, on to želi i vidjeti. A što mu pokazujemo mi kršćani? Nismo li pozvani – osobito mi - tako živjeti da drugi vide da je Krist živ - više nego li da ga shvate. Još bolje, omogućiti drugima da ga nazriju. Ne može se dati naslutiti slast neke stvari, ne može se preporučiti neka veličina tako da se o tome drži pohvalni govor, već tako da se na to živo i konkretno ukaže, da se to pokaže djelom. Svjedočanstvo i nutarnji preobražaj nas samih odgovara preobražaju i uzdizanju sredine u kojoj živimo. I to je jedini način da u današnjim ljudima još više probudimo ukus za tu „čistu vodu“ i želju da se oni i sami približe „izvoru te vode“. Iako možda neće odmah prepoznati Krista, bit će već mnogo ako budu vjerovali u vrednotu ljubavi, čistoće, radosti. Sveci su u pravom smislu riječi ljudi koji djeluju osobnim utjecajem.

Sveti Otac, otvarajući radove XIII redovne opće Biskupske sinode u Vatikanu rekao je da je „evangeliziranje nutarnja vatra Božja i njezino odvažno paljenje u svijetu. Evangelizatori mogu biti samo oni koji su svjesni Božjega djelovanja u Crkvi i koji izgaraju od strasti da svijetu navijeste Krista.

Tko je Bog, i što ima s čovječanstvom? To je oduvijek bio veliki upit pa i danas u vrlo mnogim srcima. Bio je prije nego je jedne noći u Betlehemu Djetesce Isus promijenilo povijest, a odzvanja, između progona i rastuće ravnodušnosti, i nakon dvije tisuće godina širenja evanđelja“ – ustvrdio je Sveti Otac.

Time je odmah dirnuo u središnji živac Sinode unoseći žamor u tišinu sinodske dvorane i strepnju onih koji se u svijetu, uzdižući oči k nebu i ne otkrivajući ništa pitaju: Iza tišine svemira, iza oblaka povijesti, postoji li Bog? A ako postoji, poznaje li nas i zanima li se za nas? Je li dobar te ima li dobrota moć nad svijetom? Taj je upit i danas kao nekad vrlo živ. Toliki se ljudi pitaju: Je li Bog pretpostavka ili nije? Je li stvarnost ili nije? Zašto se ne očituje? Evanđelje je dokaz da je Bog progovorio iz svoje tišine: Bog je progovorio, Bog postoji (...) poznaje nas, ljubi nas, ušao je u povijest – ustvrdio je Sveti Otac dodajući: Isus je njegova riječ, Bog s nama. Bog se očitovao i ljubi nas, trpi s nama sve do smrti i uskrsava. To je odgovor Crkve na upit mnogih – ustvrdio je Sveti Otac pitajući: Kako današnjem čovjeku priopćiti tu stvarnost da mu bude spasonosna? Papa je odgovorio nadahnjujući se na himnu trećeg časa koji je molio zajedno sa sinodskim ocima.

Moraju nam biti jasna tri temeljna koraka i elementa, a prvi je **molitva**. Nisu apostoli stvorili Crkvu „izrađujući ustav“ – ustvrdio je Sveti Otac – nego okupljajući se na molitvu u iščekivanju Duha Svetoga. Mi ne možemo stvoriti Crkvu, samo možemo svjedočiti ono što je Bog učinio. Crkva ne počinje s našim djelovanjem, nego Božjom riječju i djelovanjem (...) Samo Bog može stvarati Crkvu. Ako Bog ne djeluje, naše djelovanje nije dostatno. Samo Bog može svjedočiti da govori i da je govorio – istaknuo je Sveti Otac. Nije dakle puka formalnost to što svako sinodsko zasjedanje započinje molitvom, nego je očitovanje svjesnosti činjenice da je „inicijativa“ uvijek Božja, koju mi možemo moliti, te da s Bogom Crkva može 'surađivati' – objasnio je Papa dodajući da se iz molitve rađa drugi element, **javno priznavanje vlastite vjere**. Taj je čin – objasnio je Papa – više od ispovijedanja vjere u Krista. Jednako je onomu pred sudom, „pred očima svijeta“, premda se zna da bi to moglo koštati. Riječ priznavanje ima mučeničko obilježje, svjedočenje pred onima koji su neprijateljski raspoloženi prema vjeri, svjedočiti unatoč mogućoj muc i smrti (...) A u tomu i je vjerodostojnost: priznavanje nije nešto što se može izostaviti. Priznavanje zahtijeva spremnost žrtvovanja života, prihvaćanja mučeništva – objasnio je Papa dodajući da priznavanje ima biti vidljivo, očitovati se po ljubavi; **ljubav** je dakle treći element - istaknuo je Benedikt XVI. dodajući: Ljubav je najveća snaga i treba plamsati u srcu svakog kršćanina, iz toga plamena se ima crpiti da bukne vatra evanđelja. Naša se strast za naviještanjem mora napajati na vjeri, a vjera se ima preobraziti u vatru ljubavi. Kršćanin ne smije biti mlak (...) Vjera u nama mora postati plamen ljubavi, plamen koji doista zahvaća moj bitak i biva njegova velika strast te tako zahvaća i mojega bližnjeg. U tomu je bit evangelizacije – zaključio je Sveti Otac.

Stoga je Crkva, veli Sveti Otac u Apostolskom pismu, pozvana „**navješćivati križ i muku Gospodnju, sve dok on ne dođe (usp. 1Kor 11,26). Ona je okrijepljena snagom uskrsnuloga Gospodina kako bi strpljivošću i ljubavlju svladala svoje unutrašnje i vanjske žalosti i teškoće te u svijetu vjerno, iako zasjenjeno, otkrivala njegovo otajstvo, sve dok se ono na kraju ne bude očitovalo u punom svjetlu**‘ /PF 6/.

Drage sestre, vjera koju smo primili od apostola ne slijedi „*izmudrene priče*“ (2Pt 1,16) već polazi od onoga „*što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Riječi, Životu*“ (1Iv 1,1). Evo i daljnjeg svjedočanstva svetoga Ivana apostola: „*I mi smo vidjeli svjedočimo da je Otac poslao Sina kao Spasitelja svijeta. Tko ispovijeda da je Isus Sin Božji, Bog ostaje u njemu, i on u Bogu*“ (1Iv 4,14-15). Pitanje je sada kako doći do iskustva da možemo i mi – danas – reći. Mi smo vidjeli – mi svjedočimo da je Otac poslao upravo Sina da on bude Mesija, da on bude Spasitelj svijeta. I to jedini: nijedan drugi dobročinitelj, nijedan drugi spasitelj ne da se s njim usporediti. Svi drugi samo participiraju na punini onoga što je u Sinu kao Spasitelju. Mi to možemo jedino ukoliko se u nama ostvarilo životno iskustvo blizine, prijateljstva, upravo takve sjedinjenosti s Isusom Kristom da možemo reći: „Mio smo vidjeli, mi svjedočimo“. Vjera je čudesna moć ljudskog duha, čovjekove jedinstvene i neponovljive osobe koja se u dragocjenoj slobodi povjerava Bogu i njegovim naumima, predajući se potpuno onome koji može ostvariti smisao postojanja za kojim u dubini biće čezne. Čudesnost je vjere i u činjenici da ona nije stvarnost koju čovjek sebi sam udjeljuje, nego je ona neizmjeran dar Božji po kojemu smo probuđeni u neslućenim duhovnim dimenzijama našega bića, obogaćeni u svojoj slobodi. Posebnost je kršćanske vjere što ona polazi od činjenice da je Bog progovorio iz svoje nedokučive onostranosti, objavio nam se na ljudski način, obznanio u punini svoj naum o nama i za nas u Sinu svome Isusu, otvorio nam mogućnost da dosegnemo vječni život po ljubavi njegovoj na križu i uskrsnuću – veličanstvenoj pobjedi nad smrću. Duh Sveti svojim darovima jača i krijepi našu vjeru i naš hod ovim svijetom do ulaska u nebesku domovinu. Vjera traži Duha Svetoga, vjera se grije u Duhu Svetome, ona se s njime rasplamsava u svim trenucima ovozemaljskog života, a napose u nevoljama kada zapravo procvjeta do punine kako su nam to očitovali mnogi sveci mučenici. Osobno iskustvo Krista, Spasitelja – to je nenadoknadivi izvor pastirske, apostolske revnosti i zaručničke ljubavi. To je temelj i korijen one smirene,

ponizne sigurnosti kojom se pristupa ljudima, kojom se nastupa, kojom se u svijetu procjenjuje, odabire i odbacuje. I Godina vjere ima kao svoju svrhu ponizno moliti, otvarati dušu, srce, život, da bi nam se udijelilo to iskustvo blizine, povezanosti, prijateljstva, osobnog susreta, jedinstva s Isusom koji je Krist, koji je Mesija, koji je Pomazanik, koji je jedini Spasitelj, da bismo mogli zaista ponizno i zahvalno izjaviti i izjavljivati: „Mi smo vidjeli i mi svjedočimo“. Da bismo se mogli usuditi govoriti u prvom licu: „Ja sam to vidio, ja to svjedočim, to je moje iskustvo, to je dar kojim sam obdaren, to je milost koju sam primio. I ja jednostavno o njoj svjedočim“. To je način izabranika, svetaca, koji upotrebom zamjenice **ja** ne iskazuju nikakvu aroganciju, nikakvo isticanje od drugih, nego naprosto ponizno u prvom licu svjedoče, kao sv. Ivan i mnoštvo drugih: „Vidjeli smo i svjedočimo“. S tom sigurnošću, s tim govorom u prvom licu zapravo govore o Bogu na temelju vlastitog iskustva. Kako do toga?

Sveti Otac veli: „**Godina vjere, s tog gledišta, poziv je na autentično i obnovljeno obraćenje Gospodinu, jedinom Spasitelju svijeta. U otajstvu svoje smrti i uskrsnuća, Bog je u punini objavio Ljubav koja spašava i poziva ljude na obraćenje života po opraštenju grijeha (usp. Dj 5,31). Za apostola Pavla, ta Ljubav uvodi čovjeka u novi život: 'Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života' (Rim 6,4). Zahvaljujući vjeri, taj novi život oblikuje čitav ljudski život prema radikalno novoj stvarnosti uskrsnuća. U mjeri u kojoj slobodno surađuje, čovjekove misli i osjećaji, način razmišljanja i vladanje postupno se pročišćavaju i preobražavaju, u jednom hodu koji nije nikada u potpunosti dovršen na ovome svijetu. 'Vjera ljubavlju djelotvorna' (Gal 5,6) postaje novo mjerilo shvaćanja i djelovanja koje mijenja čitav čovjekov život (usp. Rim 12,2; Kol 3,9-10; Ef 4,20-29; 2Kor 5,17) /PF 6/.**

Sveti Otac ovo potkrepljuje upućujući nas na neka mjesta iz Poslanica svetoga Pavla apostola. Poslušajmo: „*Ne suobličujte se ovomu svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoj pameti da možete razabrati što je volja Božja, što li je dobro, Bogu milo, savršeno*“ (Rim 12,2); „*Ne varajte jedni druge! Jer svukoste starog čovjeka s njegovim djelima i obukoste novoga, koji se obnavlja za spoznanje po slici svoga Stvoritelja!*“ (Kol 3,9-10); „*Vi pak ne naučiste tako Krista, ako ste ga doista čuli i u njemu bili poučeni kako je istina u Isusu: da vam je odložiti prijašnje ponašanje, starog čovjeka, koga varave požude vode u propast, a obnavljati se duhom svoje pameti i obući novog čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine.*

Zato odložite laž i govorite istinu jedan drugomu jer udovi smo jedni drugima. Srdite se, ali ne griješite! Sunce nek ne zađe nad vašom srdžbom i ne dajite mjesta đavlu. Tko je krao, neka više ne krade, nego neka se radije trudi svojim rukama priskrbljivati da ima što podijeliti potrebnim. Nikakva nevaljala riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego samo dobra, da prema potrebi sazida i milost iskaže slušateljima“ (Ef 4,20-29); „*Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastaj!*“ (2Kor 6,17).

Samo obraćenje i pokora osposobljava nas za istinski susret s Bogom. Stoga, drage sestre, smatram korisnim ovdje spomenuti 5. odlomak iz Poruke Božjem narodu XIII opće redovne Biskupske sinode, 7.-28. Listopada 2012. :

„Evangelizirati sebe same i biti spreman na obraćenje.

Ne bismo, međutim, nikada smjeli smatrati da je nova evangelizacija nešto što se ne tiče nas osobno. Ovih su dana biskupi u više navrata digli svoj glas da podsjetite da Crkva, da bi mogla evangelizirati svijet, mora prije svega ona sama slušati Božju riječ. Poziv na evangelizaciju se pretvara u poziv na obraćenje. Iskreno osjećamo da se prije svega mi sami moramo obratiti Kristovoj snazi, koji jedini može sve učiniti novo, prije svega naše siromašne živote. Moramo s poniznošću prepoznati da se siromaštva i slabosti Isusovih učenika, navlastito njegovih službenika, teško odražavaju na vjerodostojnost te misije. Sigurno da smo svjesni – u prvom redu mi biskupi – da nećemo nikada moći biti na visini svoga poziva kojim nas Gospodin poziva i poslanja da naviještamo njegovo evanđelje svim narodima. Svjesni samo da moramo ponizno priznati svoju

ranjivost u ranama povijesti i moramo bez oklijevanja priznati naše osobne grijehе. Uvjereni smo, međutim, da Duh Gospodnji može svojom snagom obnoviti svoju Crkvu i učiniti njezine halje blistavima i sjajnim, samo ako dopustimo da nas on oblikuje. Pokazuju to životi svetaca, pa stoga njihov život i njihov spomen predstavljaju povlašteno oruđe nove evangelizacije. Kada bi ta obnova ovisila isključivo o nama, tada bi postojali ozbiljni razlozi za sumnju u njezin uspjeh. Ali obraćenje u Crkvi, kao i evangelizacija, nema za glavne aktere nas siromašne ljude, već samog Duha Gospodinova. Tu se krije naša snaga i naša sigurnost da zlo neće nikada imati posljednju riječ, ni u Crkvi ni u povijesti: "Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši", rekao je Isus svojim učenicima (Iv14,27). Djelo nove evangelizacije počiva na tom ozbiljnom uvjerenju. Mi se uzdamo u nadahnuće i snagu Duha Svetoga, koji će nas poučiti što nam je reći i što činiti i u najtežim trenucima. Naša je dužnost, stoga, strah pobijediti vjerom, poniženje nadom, ravnodušnost ljubavlju“.

Zato Sveti Otac u Apostolskom pismu veli: „**Kristova je ljubav ta koja ispunjava naša srca i potiče nas na evangelizaciju. On – danas kao i nekoć – šalje nas po putovima svijeta da naviještamo njegovo evanđelje svim narodima na zemlji (usp. Mt 28,19). Svojom ljubavlju Isus Krist privlači sebi ljude svih pokoljenja: u svakom dobu on sabire svoju Crkvu povjeravajući joj navještaj evanđelja, s nalogom koji ne zastarijeva. Zbog toga i danas postoji potreba za snažnijim zauzimanjem Crkve za novu evangelizaciju kako bi se ponovno otkrilo radost vjere. U svakodnevnom otkrivanju njegove ljubavi misijsko zauzimanje vjernika crpi trajnu ljubav i snagu. Vjera, naime, raste kada se živi kao iskustvo primljene ljubavi i kada se prenosi kao iskustvo milosti i radosti. Ona daje da naš rad urodi plodom, jer širi naše srce u nadi i omogućuje nam pružati živo svjedočanstvo. Otvara, naime, srce i um onih koji slušaju i prihvaćaju Gospodinov poziv da prionu uz njegovu Riječ kako bi postali njegovi učenici. Vjernici se, kaže sveti Augustin, 'vjerom jačaju'. ... Kao što nam je poznato, njegov je život bio stalno traženje vjere sve dok njegovo srce nije našlo spokoja u Bogu. Njegovi brojni spisi, u kojima objašnjava važnost vjerovanja u istinu vjere, ostaju sve do naših dana poput neke baštine neprocjenjive vrijednosti i omogućuju mnogim osobama koje traže Boga da pronađu pravi put koji ih vodi do 'vrata vjere'.**

Samo vjerujući, dakle, vjera raste i jača se; ako želi posjedovati sigurnost što se tiče vlastitog života, čovjeku nema druge već se prepuštati, svakog dana sve više, u ruke ljubavi koja se doima kao da sve više raste jer ima svoj izvor u Bogu“ /PF 7/.

Drage sestre, o tom prepuštanju u ruke Ljubavi imamo divan primjer u Isusovoj i našoj Majci, „*blaženoj što povjerova*“. Njoj se preporučamo i molimo da nam pomogne svojim majčinskim zagovorom davati današnjem svijetu autentično osobno iskustvo: „*I mi smo vidjeli i svjedočimo da je Otac poslao Sina kao Spasitelja svijeta*“ (1Iv 4,14).

(preč. Franjo Biškup, duhovnik ss. uršulinki u Varaždinu)